

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1473/2015
27.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца Д.Б. из Б., чији је пуномоћник Г.О., адвокат из Б., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова РС, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 244/15 од 19.02.2015. године, у седници одржаној 27.10.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 244/15 од 19.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог општинског суда у Београду П 7293/06 од 30.03.2009. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да му на име накнаде штете због мање исплаћених плата за период од 15.06.2005. до 01.03.2006. године исплати укупно 379.767,46 динара, са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате и то у износима и са периодом доспећа за сваки месец појединачно, на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом другим изреке утврђено је да је тужба повучена за износ од 10.643,54 динара. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 138.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 244/15 од 19.02.2015. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној.

Решењем Апелационог суда у Београду Р4 43/15 од 22.06.2015. године предложено је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд није прихватио предлог тужене за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 395. ЗПП, будући да је побијаном пресудом пресуђено у складу са постојећом судском праксом, па нема потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, због чега ни прихватање одлучивања о ревизији не би довело до друкчијег исхода спора.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1 важећег ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11), у вези са чланом 23. ст. 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Према прелазној одредби члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14), поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11), а није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона.

С обзиром да је поступак започет пре 01.02.2012. године, као дана ступања на снагу важећег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11), у конкретном случају се примењују одредбе ранијег ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 125/04, 111/09). Једини изузетак од примене овог правила садржан је у одредби члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, 55/14), која се односи на новчану граничну вредност за оцену дозвољености ревизије. Према наведеној одредби ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона (31.05.2014. године).

У конкретном случају, тужба ради исплате поднета је 30.08.2006. године. Спор је правноснажно окончан другостепеном пресудом донетом 19.02.2015. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 379.767,46 динара.

Будући да вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

На основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**